

**DE EVOLUTIE ZOALS DE
ROZENKRUISERS DIE ZIEN**

AUGUSTA HEINDEL-FOSS

AUGUSTA HEINDEL-FOSS 1865-1949.

Oorspronkelijke titel: Evolution from the Rosicrucian Standpoint,
Augusta Foss-Heindel
uitgegeven door The Rosicrucian Fellowship,
Oceanside, California, U.S.A. 1926
Uit het Engels vertaald door Ger Westenberg.

2018 The Rosicrucian Fellowship
in het Nederlandse taalgebied

INHOUD

1 Prehistorische perioden	1
2 De ontwikkeling van lichamen	6
3 De luciferische geesten en de Nevelingen	10
4 Bijbelse overeenkomsten en de theorie van Darwin	14

Afbeeldingen:

Mevr. Augusta Heindel-Foss 1865-1949.	VI
Diagram 8. De 777 wedergeboorten	4

De evolutie zoals de Rozenkruisers die zien.

Mevr. Heindel

januari 1926

1. Prehistorische perioden

Als wij naar de sterrenhemel kijken zien wij een ontzagwekkend beeld. Hoe langer wij kijken des te groter wordt het aantal sterren dat zich aan onze blik voordoet. Hieronder bevinden zich twee heldere lichten die altijd om de Poolster draaien, de leidsman van de zee-lieden. Deze beide sterren zijn de helderste in het sterrenbeeld de Grote Beer en geven altijd de richting van de Poolster aan, die bijna altijd op zijn vaste plek blijft en daarom een betrouwbare gids is. Wij bewonderen de helderheid van deze heldere sterren, en ons oog begint meteen naar de Grote Beer te zoeken, waar zij deel van uitmaken.

Als wij door een telescoop kijken duizelt het ons bij het aantal sterren dat wij zien en de werelden waarvan wij geen idee hebben en vele malen groter zijn dan onze kleine aarde. Als wij door een sterkere telescoop kijken, waarmee men verder in de ruimte kan zien wordt het uitzicht nog mooier. Als een door mensen ontworpen instrument de kracht heeft verder door te dringen dan wij met ons beperkt zicht kunnen zien, stel u dan voor hoeveel groter het beeld moet zijn voor de persoon die door deze geweldige afstanden kan reizen. Voor de adept¹ bestaat geen afstand in stoffelijke zin. Zijn gedachten nemen hem mee op geestelijke vleugels om een planeet of wereld te bezoeken waarin zijn mogelijkheden alleen beperkt worden door zijn niveau van ontwikkeling. Als zijn geestelijk bewustzijn toeneemt, neemt ook zijn vermogen om zich door de ruimte te verplaatsen toe en worden de beelden ontzagwekkender.

De materieel ingestelde mens is te trots om te geloven dat alles wat hij met zijn ogen waarneemt – de schoonheid van de hem omringende natuur, de heuvels, de bomen, de bloemen, de zonneschijn en de wolken – zijn wereld vormt. Hij kan niets verzinnen buiten dat

¹ Een adept is iemand die de eerste van de vier grote inwijdingen heeft doorgemaakt en de

7 inwijdingen in de kleine mysteriën heeft doorlopen.

wat hij kan zien, voelen of horen. Zelfs het leven dat zich door de telescoop aandient aanvaardt hij als een deel van zijn uiterst kleine universum. Hij is niet in staat de verhevenheid van Gods wereld te erkennen. Hij kan haar grootheid niet bevatten omdat bewondering voor haar grootte hem ontbreekt, want hem mankeert ontzag voor dingen die boven zijn gemak en genoegens uitgaan.

De astronoom kan ondanks zijn prachtig instrumentarium niet alle werelden tellen noch positief te weten komen of deze werelden bewoond zijn. Hij gelooft dat Mars bewoont is, maar alle pogingen om met deze planeet te communiceren hebben gefaald. Maar waar wij het meest in geïnteresseerd zijn is Gods beeldengalerij. Wij hebben terloops de aanschouwelijke beschrijving van de natuur bewonderd zoals men die met het blote oog, of met behulp van een telescoop kan waarnemen. Maar de mooiste beelden kan men door middel van visioenen ontdekken, die betrouwbaarder zijn dan de mens door middel van instrumenten ooit kan ontdekken, een gezicht dat in de mens latent is maar men weer kan ontwikkelen. Dit is het gezicht dat hij in vroegere perioden van zijn bestaan bezat, voor dat zijn gezichtsvermogen werd versluierd door de stoffelijke sluier van de materie. Dit geestelijk gezicht bezat de mens toen hij als maagdelijke geest of oergeest in God werd afgescheiden.

De mens heeft de kennis hoe juist te leven en de mogelijkheden om de zeven werelden te bestuderen met hun manier van evolutionaire ontwikkeling. Als hij deze waarheden inziet, niet theoretisch maar praktisch, en een deel van zijn leven maakt door ze na te leven, zal hij langzaam de sluiers, die hij door de onderdompeling in de stof zelf om zich heen heeft getrokken, afwerpen. Hij zal dan geleidelijk aan zijn geestelijke staat terugkrijgen die hem in staat zal stellen de beelden in Gods grote galerij te zien, wat wij het geheugen der natuur noemen. Deze waarheidsgetrouwe beeldengalerij bevindt zich in de hoogste sferen van het gebied van de concrete gedachte. Om dit grote beeldscherm van de wereld te kunnen zien is het nodig dat men verschillende inwijdingen doormaakt. Zijn ontwikkeling zal de mens dan in staat stellen dit bewegende panorama van de schepping te bekijken; deze beelden van de natuur bewegen voortdurend. De tegenwoordige filmspoel is een prachtig voorbeeld van wat de hoog ontwikkelde mens in de verslagen van de wereld ziet.

Onze geliefde Oudere Broeders waren door deze methode, het lezen in het geheugen der natuur, in staat de grote waarheden die door Max Heindel in *De wereldbeschouwing der Rozenkruisers* werden opgetekend, aan ons door te geven, door de nodige offers te brengen en een zuiver leven te leiden en te helpen, om deze sluiers die zijn geestelijk gezicht belemmerden te verwijderen. Met behulp van de Oudere Broeders was hij in staat deze beelden te bekijken en aan zijn lezers in tien jaar meer kennis te verstrekken dan een andere mysticus of occultist in zijn gehele leven.

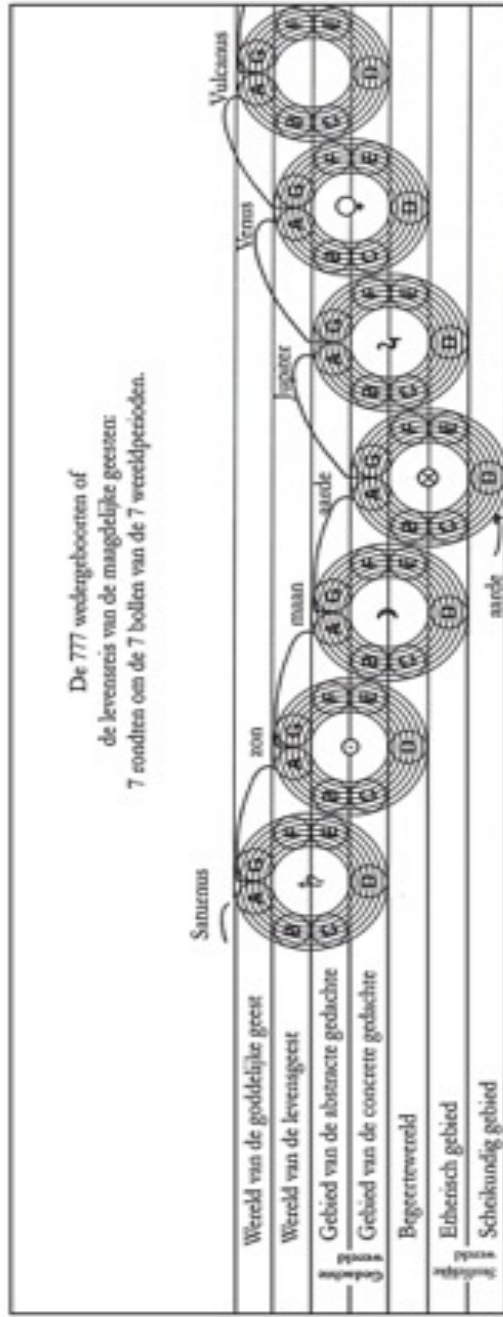
Elke rotsformatie, iedere plant, en elk dier, evenals de mens, wordt door deze grote film weergegeven. Elke gebeurtenis, vanaf het begin uit zijn verleden, staat daar afgebeeld. Niets is te klein of te onbeduidend om zijn verslag op dit beeldscherm in te griffen, te verhinderen.

Laten wij gaan zitten, onze ogen sluiten en ons voorstellen wat voor een gewaarwording het is om deze beelden voor ons te zien verschijnen, die het begin van de aarde, de kracht van de eerste grote oorzaak tonen, de vurige mist en vervolgens de korstvorming om de aarde. Laten wij ons voorstellen hoe de beelden er uit zagen toen zij in die donkere Saturnusperiode, in zijn hete mineraalachtige staat, aan ons geestesoog passeerden.

Stel u zich het werk van God tijdens zijn ontwikkeling voor, toen het door de zeven bollen ging, waarvan elke bol iets meer ontwikkeld was dan de voorgaande, met daarna een rustperiode of Chaos die tussen de tijd van openbaring tussen elke bol of periode met de volgende komt. Als wij de tweede periode bereiken, die de Zonneperiode wordt genoemd, stel u zich dan een verblindende, verlichte vuurnevel voor met haar steeds wisselende verbeterde staat onder de leiding van de Heren van de Vlam. In deze periode straalden de Heren van Wijsheid uit hun eigen lichaam de kiem van het levenslichaam van de mens uit die zijn dichte, stoffelijk lichaam moest doordringen dat zijn begin in de Saturnusperiode had. Kunnen wij ons een dergelijk lichaam voorstellen dat vanuit een mineraalachtige staat in een bladachtig veranderde?

Nadat de levensgolf van deze periode zijn werk gedaan had door zeven maal om de zeven bollen te wentelen, kwam zij weer in een

Diagram 8. De 777 wedergeboorten

periode van rust [evaluatie] terecht. Merk op hoe prachtig het is dat al het leven vanuit zijn hoogste uitdrukking naar zijn laagste door zijn dag- en nachtperiode ging.

We gaan nu verder met ons bewegend panorama, en glijden vluchtig over de beelden die betrekking hebben op de derde of Maanperiode. Ook hier zien wij het getal zeven zoals in het bovenstaande diagram staat afgebeeld. Dit zal ons een beeld geven van het grote schema van God, omdat de wereld in cycli of tijdkringen van zeven wordt gevormd: zeven rondten in zeven periode.

Omdat de maan een waterig karakter symboliseert, was vanzelfsprekend water het element dat in de Maanperiode werd toegevoegd aan de hitte van de Saturnus- en vuur uit de Zonneperiode. We kunnen ons een idee van deze periode vormen door ons een roodverhitte ijzeren bal voor te stellen die snel ronddraait terwijl er water op gegoten wordt. In de atmosfeer zal dan een warme mist opstijgen. Dit beschrijft ongeveer de omstandigheden van de atmosfeer in de Maanperiode. De Heren van Wijsheid werkten samen met de Heren van Individualiteit die nu de leiding hadden van de evoluerende of zich ontwikkelende levensgolf. De mens in wording had het stadium bereikt waar de embryonale zintuigen en klieren werden ontwikkeld. In de derde rondte van de Maanperiode straalden de Heren van individualiteit vanuit zichzelf de substantie waaruit de mens, met behulp van hen zijn begeertelichaam opbouwden.

Eerder waren de maagdelijke of oergeesten die hun ontwikkeling in de Saturnusperiode begonnen, zich bewust van de beelden in het geheugen der natuur die zich om hen heen bewogen. Maar nadat sluier na sluier werd toegevoegd, vervaagden deze beelden. In de Zonneperiode bijvoorbeeld, begon de toevoeging van het levenslichaam tot op zekere hoogte het geestelijk licht te verduisteren. Het was alsof er een sluier tussen de mens en de zon werd geplaatst; het licht werd een beetje gedimd. In de Maanperiode werd de kiem van het begeertelichaam toegevoegd die een verlangen om te handelen gaf. Het zich ontwikkelende lichaam van de maagdelijke geest werd de kracht gegeven om zich te bewegen, maar met het toevoegen van het begeertelichaam werd nog een sluier toegevoegd waardoor het licht van de geest nog meer verduisterd werd. Hij was nu omhuld door een drievoudig lichaam.

Het verlies van het geestelijk gezicht maakte dat de geest zich naar binnen keerde door het licht dat hij had verloren. Toen werd

het eerder genoemde beeldbewustzijn naar binnen gericht en begon de individualisering. De maanwezens waren vreemde, dierachtige wezens. Max Heindel beschrijft hen als met een zakachtig lichaam, veel lijkend op de placenta tussen de 4^e en 6^e week. Zij leken aan strengen in de atmosfeer te hangen, net zoals de placenta aan de navelstreng hangt.

De vegetatie, zoals we in onze bewegende beelden kunnen waarnemen, hadden een enorme afmeting. De met stoom beladen atmosfeer was bevorderlijk voor snelle groei.

2. De ontwikkeling van lichamen

Na de maanperiode kwamen wij uit de lange slaap van een kosmische nacht tevoorschijn. Zoals in het voorgaande hoofdstuk werd beschreven, komt er na elke periode een kosmische nacht. Wij zullen nu vluchtig over de beelden van de vierde of Aardeperiode glijden. Zoals de menselijke geest door opeenvolgende levens in een stoffelijk lichaam zijn groei en uitdrukking moet vinden, zo is eveneens de aarde het lichaam van een grote/verheven Geest die zijn ontwikkeling door deze opeenvolgende perioden probeert te bereiken.

Wij kunnen alleen bij de belangrijkste voorvallen uit deze beeldengalerij stilstaan. Stel u zich eens voor hoe lang men er over doet om een lange rij schilderijen in een museum te bekijken. Men moet er snel aan voorbij gaan om daar te stoppen waar onze belangstelling naar uitgaat. Zo moeten wij ook de beeldengalerij van Gods grote universum film, en alleen die dingen aanstippen die ons het meest interesseren.

In de vierde of Aardeperiode zijn er vier elementen. In de eerste of Saturnusperiode was er alleen maar vuur. In de Zonneperiode hadden we vuur en lucht. In de Maanperiode waren er drie elementen want er werd toen vocht toegevoegd, die een warme, mistige atmosfeer gaf. In de vierde werd het element aarde toegevoegd. Dit is de periode van vorm toen de Heren van Vorm de scepter zwaaiden. Deze wereldperioden worden in zeven onderperioden of rondten verdeeld, die volgens de Rozenkruisersleer naar de zeven planeten worden genoemd: Saturnus, Zon, Maan, Aarde, Jupiter, Venus en Vulcanus; omdat de omstandigheden op de bollen van deze perioden gelijk waren aan de aard van deze planeten.

Als wij de beelden van de vroegste rondten van de Aardeperiode bekijken zien dat er de Saturnus omstandigheden bestaan. Maar er was verschil tussen de Saturnusperiode en de Saturnusrondte van de Aardeperiode. Want de eerste had alleen maar de krachten van Saturnus in zich, terwijl in de Saturnus rondte de Saturnus, Zonne en Maankrachten aanwezig waren, en de mens niet langer een heet wezen als in de Saturnusperiode was. Aan de hitte van het lichaam werden stromen lucht en water toegevoegd waardoor de mens zich begon te verharderen en mineraalachtig werd. De bollen waren in die tijd nog steeds vurig, en de evolutie van de menselijke geest werd begrensd door de poolgebieden van de zon, waarvan de aarde deel uitmaakte. In het Polaire tijdvak nam het lichaam van de mens geleidelijk een vorm aan, en werd langzaam het gevoelszintuig ontwikkeld, wat mogelijk was door het orgaan dat wij nu de pijnappelklier of epifyse noemen. Dit orgaan stak door de bovenkant van het eigenaardige, zakvormige lichaam. Dit zakvormige lichaam was niet opgehangen aan etherische koorden zoals in de Maanperiode. Het koord ontbrak en de pijnappelklier was toen veel groter dan het tegenwoordige erwtvormige orgaan. Door dit orgaan werden krachtstromen naar het gebied uitgezonden waar zich nu het hart bevindt. Tegenwoordig heeft ons gevoel zich over ons hele lichaam uitgebreid. Toen voelde men warmte en kou via het orgaan dat buiten het hoofd uitstak.

Nu zullen wij het leven beschrijven in het Hyperborese tijdvak. Hier heerste licht en lucht, en het zakvormige lichaam van de mens werd gevuld met licht. Hij begon toen te ademen, die stromen in het lichaam ontwikkelden die zich later ontwikkelden tot zenuwen. In dit tijdvak werd het menselijk lichaam door een levenslichaam doordrongen waardoor het stoffelijk lichaam snel in grootte toenam. De mens was toen plantachtig. Aan het einde van dit tijdvak werd de aarde uit de zon gestoten en begon daar omheen te draaien.

In deze periode ondergaat het panoramische beeld een beslissende verandering. We bekijken het niet langer vanuit de zon gezien, maar vanuit de aarde, die toen een korst kreeg. Omdat de aarde toen van de zon was afgescheiden begon zijn grote hitte af te nemen. Zij koelde af en er ontstond plantengroei op haar warme, stoomachtige oppervlak. Mars was al eerder van de zon verwijderd. De luchtstromen,

door de draaiing van de aarde ontstaan, koelden de mineralen af, waardoor het leven snel veranderde.

De beelden tonen dat in het Lemurische tijdvak Venus, Mercurius en de andere planeten eveneens van de zon werden uitgestoten en zien hen nu om de zon draaien. Door de scheiding van de aarde van de zon had de mens veel van zijn geestelijke verlichting verloren. Vanuit zijn tranceachtige staat begon de mens een geestelijk beeldbewustzijn te ontwikkelen. Hij kreeg eveneens bewustzijn van geluid. Aan het einde van het Hyperborese tijdvak bezat de mens een tweevoudig lichaam: het stoffelijk en het levenslichaam. In deze periode werd de maan van de aarde afgeworpen. En de stromingen, die in de Maanronde een zenuwstelsel waren begonnen, werden nu de zenuwen die verbonden werden met het embryonale zintuigen. Toen werd het derde voertuig, het begeertelichaam verder ontwikkeld.

In het Lemurische tijdvak werd de mens dierachtig. Om hem bij te staan kwamen er grote wezens, die de mensheid uit de Zonneperiode vormden. Zij hielpen de Heren van Vorm bij hun werk, en schonken de kiem van het verstand.

Hiervoor werd weinig gezegd over de achterblijvers die er niet in slaagden gelijke tred met de pioniers te houden. In elke levensgolf zijn achterblijvers.² Momenteel zijn er onvolmaaktheden in het mineralenrijk. Onkruid zijn onvolmaakte planten. De bastaardhond is een onvolmaakt dier. Bij de mens vinden wij de achterblijvers in de lagere rassen. De antropoiden of mensapen raakten achter in de Saturnus- en Zonneperiode, en de primitieve mensen: negers en Mongolen zijn achterblijvers uit de Maanperiode. In de verschillende rondten van de Aardeperiode heeft deze scheiding zich voortgezet. Aan het einde van elk tijdvak moet de mensheid examen doen, dat goed beschreven wordt in het 25^e hoofdstuk van Matteüs 31-34, waar Christus een beschrijving geeft van het laatste oordeel: “Wanneer de Mensenzoon komt, omstraald door luister en in gezelschap van

² Het is raadzaam om in *De wereldbeschouwing der Rozenkruisers*, hoofdstuk 9 en 14 te lezen. Daar staat bijvoorbeeld dat de achterblijvers bij de planten de mossen zijn, en bij de dieren de poliepen, dat zijn neteldieren zoals o. a. kwallen. En dat de dieren, de zoogdieren, juist de voorlopers zijn. En op blz. 265 van de uitgave van 2018: ‘Het mineralenrijk is de eindbestemming van alle vormen uit al de natuurrijken wanneer zij het toppunt van de generatie bereikt hebben.’

alle engelen, zal hij plaatsnemen op zijn glorierijke troon. Dan zullen alle volken voor hem worden samengebracht en zal hij de mensen van elkaar scheiden zoals een herder de schapen van de bokken scheidt; de schapen zal hij rechts van zich plaatsnemen, de bokken links. Dan zal de koning tegen de groep rechts van zich zeggen: 'Julie zijn door mijn Vader gezegend, kom en neem deel aan het koninkrijk dat al sinds de grondvesting van de wereld voor jullie bestemd is.' "

De schapen die uitgekozen zijn, zijn degene die tegen het einde van een tijdvak naar de volgende periode worden overgebracht. De bokken zijn de achterblijvers, en kunnen vergeleken worden met de jongen die spijbelde en van school wegbleef. Als het eindexamen komt blijft hij zitten om dezelfde klas over te doen, terwijl zijn kameraden die trouw waren door aanwezig te zijn en hun werk te doen, naar een hogere klas gaan.

Deze achterblijvers zouden zijn achter gebleven telkens wanneer de levensgolf uit een kosmische nacht tevoorschijn komt. Zij die het meest vooruitstrevend zijn en in de lijn van vooruitgang zitten, worden naar de volgende rondte bevorderd, terwijl de achterblijvers blijven zitten. Zij krijgen de gelegenheid echter om de achterstand op de pioniers ooit in de toekomst in te halen.

De beelden, als wij in latere tijdvakken van de aardeperiode vooruitgaan, worden interessanter en vertrouwder. Het plantenrijk schijnt ons natuurlijker toe hoewel het niet ontwikkeld is tot dat stadium zoals wij het momenteel aantreffen.

Als wij ons weer tot de beelden van de aarde tijdens het Lemurische tijdvak wenden, zien we dat de atmosfeer nog steeds heet is en vervuld van de dichte mist, terwijl mens en dier op plekken op de aarde leven waar die wat harder en koeler is. Zowel de dieren als mensen hadden enorme afmetingen, evenals de vegetatie. Varens waren even groot en massief als de bomen nu.

De mens was nu in staat om te horen, terwijl het gezichtsvermogen zich op twee gevoelige punten begon te ontwikkelen die de zon, die zwak door de bewolking scheen, gevoelig maakten, en die later de ogen werden.

3. De luciferische geesten en de Nevelingen

Wij zijn nu bij het gedeelte op Gods grote filmrol aangekomen dat gaat over de aarde in het laatste deel van het Lemurische tijdvak. De

mens had geleidelijk aan een rechtopstaande houding aangenomen. Zijn wervelkolom was verhard en het bloed nam ijzer op dat door de invloed van Mars werd geleverd. Het ego, dat tot aan die tijd op zijn lichamen van buitenaf had ingewerkt, werd geleidelijk aan naar binnen getrokken. De mens begon dingen buiten hem waar te nemen. In die tijd was de mens geheel onbewust van zijn stoffelijk lichaam. Hij was wakker, maar in de begeertewereld, en kon op dat niveau direct met de goden van gedachten wisselen.

Het geluid van het zuchten van de wind, de stormen, het stromen van water, waren voor hem de stem van zijn goden. Toen was hij, door de opoffering van een deel van zijn scheppend vermogen, bezig een strottenhoofd te ontwikkelen dat hem de mogelijkheid bood om geluid te maken. Hij leerde gebruik van zijn spraakorgaan te maken door het ritselen van de bladeren na te doen en het geluid van de wind te imiteren. Dit zelfde scheppingsvermogen bouwde ook hersenen, hoewel hij alleen maar onnauwkeurig kon waarnemen. De Lemuriër bezat geen ogen. Maar de beide eerder genoemde gevoelige plekken ontwikkelden zich. Toen het licht van de zon, dat erg zwak door de mist scheen, sterker werd, ontwikkelde deze beide gevoelige plekken zich, met behulp van het zonlicht, tot ogen.

In deze periode van de menselijke involutie verschenen een soort wezens in beeld die een erg belangrijke plaats in de ontwikkeling van de toekomst van de mens zouden innemen, luciferische geesten, die gevallen engelen waren, een groep achterblijvers uit de Maanperiode. Deze geesten stonden in hun ontwikkeling halverwege tussen de engelen en de mensen en moesten een weg vinden waardoor zij kennis konden opdoen. Hun ontwikkeling hing af van wat zij konden krijgen door middel van een lagere levensgolf. Omdat zij niet wisten hoe een stoffelijk lichaam opgebouwd moest worden, konden zij niet functioneren op het niveau van de mens, die een stoffelijk lichaam bezaten. Door de mens te helpen bij het ontwikkelen van hersenen wisten deze luciferische geesten dat zij een weg konden scheppen waardoor zij de mens in zijn ontwikkeling konden helpen. Door dit te doen zouden zij voor zichzelf veel ervaring opdoen en zelf groeien.

Het was, en zal voor alle wezens altijd een natuurwet blijven, het doet er niet toe in welke levensgolf wij zoeken, hetzij dat zij grote scheppende wezens zijn, de aartsengelen of engelen, luciferische

geesten of groepsgeesten³, als zij zich naar beneden richten om te helpen of om de lagere wezens of levensgolven te leiden, hen bij te staan in hun ontwikkeling en groei, deze opheffers op hun beurt ervaring opdoen en in verhouding tot de hulp die zij geven, groeien. Wij kunnen deze wet naar beneden volgen tot in de laagste rijken, alle klassen vallen hieronder. De luciferische geesten zagen een mogelijkheid om de mensheid te helpen. Hoewel zij door dit te doen veroorzaakten dat de mens viel bij de voortplanting, dat veel lijden heeft veroorzaakt, toonden zij hem echter het pad waardoor zij en de mensheid de grootste ervaring konden opdoen. Ervaring is het pad van kennis, ook al brengt het lijden voort. Voor de mens was deze val in zonden de opening van een lange reeks van grote waarde. Voor hem waren deze schijnbaar slechte luciferische geesten, echt de lichtbrengers.

Hoewel de mens geen bewustzijn had van de wereld buiten hem, kon hij echter met deze luciferische geesten in de etherische wereld contact hebben. Door hen leerde de mens goed en kwaad kennen. Door hen werd hij beproefd, en verleid tot voortplanting. Hoewel hij onbewust was van de aarde en zijn stoffelijke omgeving, nam hij zijn broeder geestelijk waar, net zoals de mens nu die maar een geringe ontwikkeling van zijn zesde zintuig heeft die de onzichtbare aanwezigheid van iemand kan voelen. En soms trefzeker voelt dat iemand zonder lichaam in zijn omgeving is die hij met zijn stoffelijke ogen niet kan zien. Op dezelfde manier was de Lemuriër zich bewust van zijn broeder. De omstandigheden waren tegengesteld aan die van nu. De mens kon met zijn broeder communiceren evenals met de geestelijke wezens in de begeertewereld. Maar in de stoffelijke wereld verkeerde hij in een droomtoestand, omdat zijn stoffelijke ogen nog niet geopend waren en hij zijn broeder in zijn stoffelijk lichaam niet kon zien. Maar sinds zijn geestelijke ogen blind zijn heeft hij het vermogen verloren om in de begeertewereld te zien.

Wij gaan nu naar het deel van onze afbeeldingen dat over het eerste en tweede deel van het Atlantische tijdperk gaat. Nog steeds is de atmosfeer gevuld met een dichte mist. Het was mogelijk om te zien, maar niet verder dan een meter. De gestalte van de mens, die toen rechtop was, was omvangrijk. Zijn bovenlichaam was erg fors, met enorme schouders en lange armen. In verhouding tot zijn li-

³ groepsgeesten zijn aartsengelen.

chaam was zijn hoofd smal, en het voorhoofd week terug vanaf een erg platte neus naar achteren. De kaak was fors en de nek dik. De vroege Atlantiër had nog niet het gebruik van zijn voeten om te lopen aangeleerd zoals de mens nu, maar hij bewoog zich voort met sprongen, net zo als een kangoeroe.

Tijdens de vroegste delen van het Atlantische tijdperk liep het land vaak onder water die maakten dat mens en dier de laaglanden moesten verlaten. Naarmate de mist indampte kwamen de laaglanden onder water te staan dat alle levende wezens verdreef om een veilig heenkomen te zoeken door naar een hoger punt te klimmen. Deze trek naar hoger gelegen land, en de oplossing van de mist zorgden er voordat de mens de zon door de wolken kon zien schijnen waardoor zijn ogen zich verder ontwikkelden. Toen zag Adam zijn gezellin Eva.

In dit ontwikkelingsstadium kon de mens zowel in de geestelijke als in de stoffelijke wereld zien. In die tijd was dat nodig, omdat hij alleen maar de kiem van een verstandslichaam bezat. Hij bezat nu een drievoudig lichaam: een stoffelijk lichaam, een begeertelichaam en een levenslichaam, maar alleen de eerste verschijnselen van hersenen. Daarom moest hij steeds door de goddelijke leiders begeleid worden, waarmee hij in de begeertewereld gedachten kon uitwisselen. Toen de Atlantiër naar zijn medemens keek herkende hij meteen de geest en zijn eigenschappen. Toen de mist in de laaglanden terugweek veroorzaakte dit grote overstromingen. De verst gevorderden mensen, zo lezen wij symbolisch in de Bijbel, zoals Noach die de leider van de Semieten was en hun familie, die longen ontwikkeld hadden waarmee zij de heldere lucht boven de met mist beladen atmosfeer konden inademen, waren de eersten die de regenboog konden waarnemen. De mens was niet langer een kinderlijk lid van Gods familie, want omdat hij geheugen ontwikkelde werd hij eierzuchtig, en kwam zijn individualiteit tevoorschijn die de mens in rassen indeelde.

Als wij het derde deel van het Atlantische tijdvak bereiken, zien wij dat de mensheid in volken verdeeld is en er koningen aanbeden werden, niet om hun goddelijkheid en liefde, maar om hun voornameheid en occulte macht, die sommigen echter op een verderfelijke en egoïstische manier misbruikten. Er werden tempels voor het bedrijven van zwarte magie gebouwd, die de priesters toepasten om de mensen afhankelijk te houden. Er heerste verwaandheid en

wreedheid omdat de geest van de mens nog zwak was en het dierlijke karakter, het begeertelichaam, in die tijd het kinderlijke verstand beheerste. Dit maakte de Atlantïer sluw en verdorven. Het gewelddadigste van de zeven Atlantische rassen was het vierde, de Turaniërs. Dit ras beoefende zwarte magie op een weerzinwekkende manier. De laagste stand werd hard onderdrukt door hen die verondersteld werden hun leiders te zijn. IJdelheid en uiterlijk vertoon was de heersende mode.

Het 5^e ras, de oorspronkelijke Semieten, waren de eersten die het denken begonnen te ontwikkelen. Hoewel primitief begonnen zij toch hun begeerten op een bepaalde manier in te richten. Deze mensen wilden hun ras zuiver houden door alleen in dezelfde familie te trouwen. Dit was nodig om hun geestelijk contact met de geestelijke wereld te behouden. Toen stond men nog steeds in bewust contact met de geestelijke leiders in de begeertewereld. Maar toen de verstandelijke vermogens zich ontwikkelden begon de epifyse of pijnappelklier, die in het Polaire tijdvak het orgaan voor oriëntatie was en buiten het zakachtige lichaam van de mens uitstak, maar in de tijd toen de mens rechtop begon te lopen zich in zijn hoofd terugtrok, waardoor men de geestelijke werelden waarnam, zich dieper in het hoofd terug te trekken toen de grijze massa zich verdichtte en contact met de geestelijke leiders verhinderd werd.

Iets dergelijks zien wij nu weer. In de laagste fase van ontwikkeling zien wij bijvoorbeeld bij de verst achtergebleven rassen, die nog steeds niet 'verlicht' zijn, dit geestelijke vermogen tot op een bepaald niveau ontwikkeld, terwijl in het geval van het zuiver verstandelijk ontwikkelde type de verstandelijke uitblinkers in de westerse wereld de geestelijke spotter zien die op het materiële niveau niet geloven wil wat hij niet kan bewijzen. Toen de hersenen over de pijnappelklier groeiden, werd niet alleen het geestelijk gezicht opgeofferd, maar misbruik van de scheppingskracht maakte dat deze klier verschrompelde en kleiner werd.

Wij zijn nu het beeld genaderd dat ons het meest vertrouwd voorkomt, dat van het vijfde of Atlantische tijdvak. De mens die we tot dit moment hebben beschreven uitte zich door middel van een viervoudig lichaam: een stoffelijk lichaam, een levenslichaam, een begeertelichaam en een gedeeltelijk ontwikkeld verstand. Maar als de mens evolueert, en de noodzaak vraagt daarom, vindt er verandering plaats. De mens vormt nu de matrijs voor een nieuw lichaam,

het zielenlichaam, het schitterende gewaad waarmee men Christus in de lucht zal ontmoeten. Het lichaam waarin de mens weer zijn geestelijke leraren zal ontmoeten en zich rechtstreeks met hen kan onderhouden. Dit lichaam wordt nu in veel mensen ontwikkeld die er aan werken om hun leven te zuiveren en de noodzaak beginnen te voelen niet voor zichzelf, maar voor iedereen te leven. Als het begeertelichaam wordt bedwongen, en het stoffelijk lichaam wordt gezuiverd, en als de beide hogere ethers worden ontwikkeld, vormt dit nieuwe zielenlichaam zichzelf.

4. Bijbelse overeenkomsten en de theorie van Darwin

Terloops werd gewezen op de belangrijke punten op het pad van evolutie, of ontwikkeling, van de aarde en de mens tot nu toe. Wij zullen nu kijken hoe deze geschiedenis in de Bijbel wordt weergegeven.

Genesis 1:2. De aarde was nog woest en doods, en duisternis lag over de oervloed, ... Hoe goed wordt hier de donkere Saturnusperiode beschreven.

Genesis 1:3. God zei: 'Er moet licht komen,' en er was licht. Dit, samen met de volgende 5 verzen, verwijst naar de Zonneperiode zoals die in *De leer der Rozenkruisers* wordt beschreven.

9. God zei: 'Het water onder de hemel moet naar één plaats stromen, zodat er droog land verschijnt.' Waarvan wij spreken als de Maanperiode.

Als wij deze verschillende scheppingsdagen vergelijken met de tijdvakken: de vormloze donkere eerste scheppingsdag komt overeen met het Polaire tijdvak. De mens was toen mineraalachtig. Toen God zei dat er licht moest komen, en in het 11^e vers, overal op aarde jong groen moest ontkiemen, werd het plantenrijk gevormd, dat in het Hyperborese tijdvak verscheen.

Vers 20. 'Het water moet wemelen van levende wezens.' Dit deel van de Bijbel verwijst naar de vuur-mist van Lemurië toen het lichaam van de mens zich begon te verharden. We hebben dan [in vers 23] de avond en de morgen van vijfde dag, toen God zei: 'De aarde moet allerlei levende wezens voortbrengen: vee, kruipende dieren en wilde dieren.' In het 26^e vers staat geschreven dat God zei: Laten wij mensen maken die ons evenbeeld zijn, die op ons lijken. Zij moeten heerschappij voeren over de vissen van de zee en vogels van de hemel, over het vee, over de hele aarde en over alles wat daarop rond-

kruipt.’ In het 27^e vers: ‘God schiep de mens als zijn evenbeeld, als evenbeeld van God schiep hij hem, mannelijk en vrouwelijk schiep hij de mensen.’ We hebben hier de zesde dag. Deze verzen verwijzen naar het Atlantische tijdvak.

Nadat de mens een denkend wezen werd, dat een verstand heeft waarmee hij kan denken, gaf God hem gezag [vers 28] over de lagere natuurrijken. Nadat God de lagere natuurrijken aan de mens had overgedragen rustte hij. Niet zoals de godsdienstijveraar hem letterlijk laat rusten door te zitten en niet meer te werken, met een mannelijke en een vrouwelijke dienaar om hem te bedienen. God bevond zich toen in dezelfde positie als een moeder die haar kinderen tot aan de pubertijd heeft grootgebracht, over hen waakt en voor hen zorgt totdat zij oud genoeg zijn om voor hun eigen daden verantwoordelijk te zijn. Zo zette hij de mens uit de kinderspeeltuin, het Hof van Eden of het paradijs en gaf hem verantwoordelijkheid. God werd toen van de taak bevrijd om al zijn activiteiten te leiden. Als God echter echt zijn werk zou beëindigen zou de wereld uiteenvallen.

De zevende scheppingsdag, Genesis 2:1, komt overeen met het Arische tijdvak, het tijdvak waarin wij nu leven, en waarin de mens de verantwoordelijkheid voor zijn eigen toekomst op zich heeft genomen. God heeft zijn werk op de schouders van de mens gelegd, maar de Schepper rust niet. De vorming van de wereld gaat nog steeds door. De mens heeft de opdracht hier voor te zorgen en de mineralen, planten en dierenrijk te vervolmaken. Door met deze lagere levensgolven te werken als hij metalen delft, of olie uit de grond oppompt en die raffineert en verwerkt werkt hij met hen, en helpt hij hun vanzelfsprekend bij hun evolutie. Zijn ontwikkeling van de verschillende soorten in het plantenrijk helpt om deze levensgolf te vervolmaken. Luther Burbank was onbetwist een invloedrijk persoon voor deze derde levensgolf, het plantenrijk. Enige van de laagste soorten heeft hij door hun trilling te verhogen, verandert in grootte en schoonheid. Men heeft de kleine, wilde aardappel veredeld, en nu gebracht in zo’n grootte en smakelijkheid dat het tot een van de belangrijkste hoofdgerechten behoort. In zijn werk met dieren heeft hij eveneens wonderen verricht ondanks dat hij soms een wrede meester was, en zijn macht over deze tweede levensgolf heeft gebruikt en groot leed heeft veroorzaakt. Niettemin heeft hij de dieren geholpen zich te ontwikkelen. Maar is dit wrede werk

effectief geweest? Zou deze levensgolf niet in veel grotere mate geholpen zijn door meer liefde? Het is aangetoond dat een kind sneller reageert op liefde dan op straf. De tuinman die van zijn werk houdt heeft het meeste succes, waarom zou een dier niet sneller reageren op liefde dan op bruutheid?

Een ander prachtig en geweldig beeld, waar wij naar moeten kijken, en dat een proef op het pad van evolutie is dat de mens heeft gevolgd, kan men vinden in het leven van de foetus. Wij zien in deze uiterst kleine vorm de zeven stadia afgebeeld, die wij tijdens onze ontwikkeling vanaf de Saturnusperiode door de andere periodes en tijdvakken, hebben doorlopen. Dit vorgeboortelijke leven komt overeen met de menselijke levensgolf tijdens zijn 7 dagen van ontwikkeling, zoals dat in het eerste en tweede hoofdstuk van Genesis wordt beschreven.

Laten wij de vorming van het menselijk embryo volgen en zien hoe dit prachtige leven in de baarmoeder te vergelijken is met de evolutie van de mens. De menselijke eicel is een zeer kleine cel, die als zij bevrucht is verandert in een bal die uit veel kleine cellen bestaat. Dit bestaan komt overeen met het minerale of de Saturnusperiode. Het nieuwe leven neemt in het midden van de vierde week een plantachtig voorkomen aan. Dit stadium wordt gevolgd door het stadium van een kikkervisje, dat later door een reptielachtig uiterlijk wordt gevolgd. In dit primitieve stadium van het embryo is het zakvormig, en lijkt op de menselijke vorm in de Maanperiode. Deze zakachtige vorm hangt aan een navelstreng. In de Maanperiode was dit etherisch. Max Heindel beschrijft de maanwezens in *Het web van het lot* op bladzijde 38: 'Stel u het firmament in het verre verleden voor als één grote placenta, van waaruit miljarden navelstrengen, elk met zijn foetusachtig aanhangsel, neerhingen... Die navelstrengen en foetusachtige aanhangsels werden door de gevoelsaandoeningen van de engelen van de maan, uit de vochtige begeertestof gevormd.'

Tijdens de vijfde week ontwikkelt het embryo een staart die een zesde van zijn lichaamslengte bedraagt. Het neemt dan onmiskenbaar de vorm van een reptiel aan, zoals van de hagedis en heeft eveneens kieuwopeningen. De foetus is dan eveneens omgeven door water. Tussen de zevende en de achtste week is de reptielvorm veranderd. De staart is weggekijnd en het hoofd heeft de vorm van een mopshond aangenomen met korte armen en benen. De handen en voeten zijn klauwen met vingers en tenen. Vanaf de tiende week be-

gint de foetus een menselijke vorm aan te nemen en begint zich de neus te ontwikkelen. De mens in wording ontwikkelt zich voorbij dat van een dier en wordt mensachtig, en bereikt zijn voltooiing in de zevende maand. Hier zien wij weer de volmaaktheid van Gods werk. Aan het einde van de zesde kosmische dag was de mens een zelfbewust wezen. Van hem werd verlangd dat hij in de zevende dag zijn eigen werk zou opnemen en God zou bevrijden van de uitsluitende zorg voor hem.

Nog een beeld dat van wezenlijk belang is, is dat van een heel klein stoffelijk atoom dat in Openbaring 20:12 wordt genoemd: 'Ik zag de doden, jong en oud, voor de troon staan. Er werden boeken geopend. Toen werd er nog een geopend: het boek van het leven. De doden werden op grond van wat in de boeken stond geoordeeld naar hun daden.' Dit levensboek is een klein zaadatoom in het menselijk lichaam, het enige atoom dat blijvend is. Het bevindt zich in de linker hartkamer [bij de hartpunt]. In *De wereldbeschouwing der Rozenkruisers* staat geschreven dat het bloed het rechtstreekse vervoermiddel van de geest is. Omdat het de hoogste stoffelijke uitdrukking van de geest is, staat het daarom in nauw verband met het geheugen der natuur. Wanneer het bloed door het hart stroomt, grift het de beelden van het leven van die mens, uur na uur, op dit kleine atoom en maakt hiermee een volledig verslag van zijn leven. Dit oneindig kleine atoom tekent niet alleen het huidige leven op, maar de beelden uit alle voorgaande levens staan er ook op ingegrift.

Vanaf het moment dat het kind voor het eerst ademt, als de ovale opening in het boezemtussenschot van het hart zich sluit en het bloed gedwongen wordt door het hart en de longen te stromen, neemt de lucht in de longen de afbeeldingen van de omgeving mee en drukt de omgeving af op dit atoom in het hart zoals een afdruk op een film in een camera wordt gemaakt. Deze inprenting blijft het hele leven bestaan. Het breken van de verbinding tussen dit blijvende zaadatoom en het hart maakt dat het hart ophoudt te kloppen, met de dood als gevolg. Tijdens de drieëneenhalve dag vanaf deze breuk worden alle afbeelding die op dit atoom staan afgedrukt, door het levenslichaam op het begeertelichaam afgedrukt. Dit is trouwens een erg belangrijke tijd voor de geest en het is van groot belang dat het lichaam niet verstoord wordt. Als het leven van de geest in de begeertewereld klaar is, worden de beelden die het essentiële van alle vroegere beelden bevatten op, een nog hoger voertuig

of lichaam overgezet. Als dat ego dan weer op aarde verschijnt draagt hij dit verslag bij zich. Het is het stoffelijke zaadatoom die de atomen tot zich trekt die zijn nieuw stoffelijk lichaam vormen.

Nu iets over de evolutietheorie van Darwin en zijn verband met de Rozenkruisersleer: Darwin was de wetenschappelijke pionier van het ontstaan en ontwikkelen van de materialistische evolutietheorie waarbij hij groot talent en inzicht toonde. Hij baande de weg die wetenschappers na hem sindsdien in grotere of kleinere mate hebben gevolgd.

Darwins theorie is hoofdzakelijk gebaseerd op de oorsprong van de soorten door middel van natuurlijke selectie, en door de overleven van de sterksten. De Rozenkruisers spreken eveneens van natuurlijke selectie als: epigenesis. Namelijk de kracht van de geest om nieuwe oorzaken voort te brengen. Darwin is teveel eer toegekend voor de ontdekking van dit principe in de natuur, terwijl de occultisten dit al eeuwen daarvoor wisten.

Natuurlijke selectie of epigenesis is verantwoordelijk voor de geleidelijke verbetering van de lichamen waarin de mens functioneert en eveneens voor de verbetering van de omgeving waarin hij leeft. Darwins theorie van het overleven van de sterksten in de natuur is min of meer een vanzelfsprekend feit. Darwin laat na de geestelijke oorsprong en aard van de mens te noemen, wat natuurlijk het ernstigste mankement aan zijn theorie is. Als gezegd is de mens in de eerste plaats een vonk van God, een drievoudige geest die een pelgrimstocht door de stof maakt met als doel zelfbewustzijn te ontwikkelen en nieuwe krachten. Alleen kennis van dit feit maakt evolutie weldoordacht en begrijpelijk.

De Rozenkruisers stellen nadrukkelijk dat de mens nooit een dier is geweest. Hij heeft nooit afgestamd van, noch is hij opgeklommen vanuit een dier. Het idee dat dit zo zou zijn is een ongelukkige omstandigheid in verband met Darwins versie van evolutie. Dit is de essentie van de houding van de hedendaagse fundamentalisten⁴. De wetenschap beschouwt het dier als een massa levende materie. Zij weet niet dat het dier bezielde is met een maagdelijke of oergeest op

⁴ Deze benaming is afkomstig uit de Verenigde Staten en is oorspronkelijk de naam van de 20ste eeuwse beweging in het Amerikaanse protestantisme die de letterlijke interpretatie van de Bijbel van fundamenteel belang acht voor het persoonlijke en maatschappelijke leven.

een lager niveau van ontwikkeling dan de mens. De mens is nooit alleen maar een levende klomp materie geweest, zonder geest. Hij is, en is altijd, een geest geweest. In de prehistorie is er een tijd geweest dat de mens dierachtige lichamen bezat. Op een bepaald moment in onze geschiedenis begon een klein deel van onze levensgolf bij de anderen achter te raken en degenereerde. Deze achterblijvers werden de mensapen of antropoïden. Maar wij zijn nooit mensapen geweest. De apen zijn gedegenererde mensen. Als de mensen dit weten zal een groot deel van hun bezwaren tegen de evolutietheorie wegvallen.

Darwin presenteerde de stoffelijke feiten van evolutie op zo'n manier dat zij in die materialistische tijd waarin hij leefde begrepen en geaccepteerd kon worden. Op die manier beantwoordde dit aan zijn doel. Maar het is noodzakelijk dat zijn werk door een verklaring in verband met de geestelijke feiten in verband met de evolutie wordt aangevuld, wat het occultisme doet.

Hoe meelijwekkend is de strijd van de anti-evolutionist tegenover de occultist die helderziend kan waarnemen, en positief bewijs van de evolutie heeft. Die de prachtige beelden van zowel de kosmos als macrokosmos kan waarnemen, en die de verslagen van de mens tijdens zijn vele levens kan naspeuren. Hoe absurd is deze strijd voor iemand die in zijn zicht beperkt wordt, en probeert het religieuze denken van vrij Amerika voor te schrijven wat zij wel en niet moet geloven! Een groot voordeel uit de strijd over de evolutie kan men uit het volgende afleiden: Als de fundamentalisten de gevolgen die hun strijd tegen de evolutie op de mensheid heeft zouden kunnen zien, zouden zij weten dat zij door degenen die onze ontwikkeling achter de schermen leiden, gebruikt worden om nationaal belangstelling voor de evolutie te wekken. De mensen lezen Darwin en vergelijken hem met Genesis, wat zij eerder nooit deden, en grijpen ieder boek dat over dit onderwerp handelt. Het resultaat is dat veel mensen zullen overschakelen op juist die leer die de fundamentalisten door wetgeving proberen te verbieden. Wij kunnen dus zien dat de anti-evolutie strijd, die zo'n grote belangstelling in de wereld wekt, in werkelijkheid een goede keerzijde heeft.